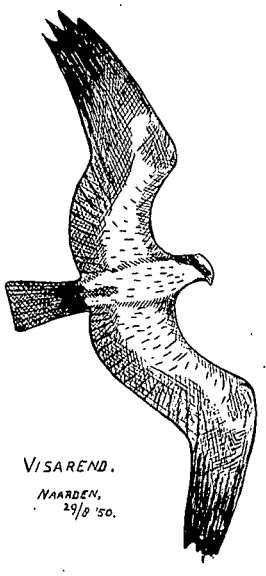
Op een gegeven moment echter plonsde een mannelijk exemplaar met de buik op het water, zodat dit hoog opspatte, even later geschiedde dit door enkele andere exemplaren en tegelijk, ook waarschijnlijk alle mannetjes. Verschillende anderen probeerden het ook, maar aarzelden duidelijk, of raakten het water alleen met de vleugeleinden. Het gehele „bad" duurde slechts enkele minuten, waarna alle weer in de bomen, druk roepend, heen en weer vlogen. Opvallend was, dat, hoewel we vóór deze datum dagelijks Wielewalen druk hoorden roepen en ook zagen, we nadien nog zelden wat van ze bemerkten.
Zou het zo zijn, dat dit „baden" vooral of uitsluitend beoefend wordt in groepsverband, dat in ons land bij deze soort alleen vlak vóór en vlak na de trek voorkomt?
Verder kwam het in „Natura" no. 1-1948 gemelde voedselzoeken boven de oeverlanden van het Nieuwe Meer ook dit jaar weer herhaaldelijk voor. Het was geen zeldzaamheid, 4 of 5 exemplaren, meest mannetjes, boven dit gebied te zien rondvliegen, nu en dan stond er even één wiekelend boven het riet, waarna een korte duik volgde, en er was weer een harige rups (meestal die van de Beervlinder of van de Rietspinner) geweest. Veelal werden ze ter plaatse in de elzenbosjes of in een dode wilg verslonden; ze worden nl. met de poot vastgehouden en zo stukgetrokken. Tot onze spijt hebben we dit jaar nog niet het geluk gehad het voeren van zo'n kanjer aan de jongen op de film te kunnen vastleggen, maar dat komt nog wel, keus genoeg, want ongeveer 22 territoria werden dit jaar weer door ons vastgesteld.

P. W. Brander.

Visarend langs het IJselmeer

Met tekeningen van de schrijver

Dinsdag 29 Augustus. Veel is er vandaag niet te zien op het brede slik langs de IJselmeeroever tussen Naarden en Oud-Valkeveen. Alleen langs de waterlijn is het bespikkeld met duizenden kokmeeuwen. Daarachter zitten een paar troepjes wilde eenden, op een paal rust een enkele aalscholver. Dichter bij de rietzoom verderop lopen wat kieviten, een drietal groenpootruiters vliegt snel voorbij en er klinkt wat geroep van tureluurs en oeverlopers, dat is alles. Het weer is nu, tegen de middag, beter geworden, een stevige N.W.-wind, zonnig, met prachtige stapelwolken.
De meeuwen zijn wat onrustig. Telkens vliegt er een troepje op, blijft een tijdje rondzwieren, strijkt dan een heel eind verder Oostwaarts neer. Even later begrijpen we de reden ervan, we hebben opeens een tamelijk grote roofvogel in de kijker, maar 't is noch kiekendief noch buizerd. De vleugels zijn zeer lang en breed, met duidelijk „gevingerde" top en bij het

polsgewricht naar achteren geknikt. Dit, en de verdeling van witte en donkere partijen op kop en romp, nu in de volle zon en op vrij korte afstand volkomen duidelijk te zien, geven de zekerheid dat we hier met een visarend te doen hebben.
Lang en rustig laat hij zich in de kijker volgen, terwijl hij grote kringen beschrijft boven de Naarder Meent. Even is er wat drukte van spreeuwen om hem heen, zij groepen samen tot een dichte zwerm, zoals altijd wanneer een roofvogel ze verontrust, maar met drie, vier machtige vleugelslagen laat de arend hen ver onder zich. Langzaam zweeft hij nu weg in de richting van Valkeveen, waar het geboomte hem aan het gezicht onttrekt.
In „Voorkomen en trek der in Nederland in het wild waargenomen vogelsoorten" van Van Oordt en Verwey (1925) vinden we voor de visarend o.a. vermeld: „Vrij zeldzame gast. Komt zowel 's winters als 's zomers, in het voorjaar als in de herfst voor, doch het meest op de najaarstrek van eind Augustus tot October".
Op ditzelfde punt konden we vorig jaar de overwinterde kleine zwanen prachtig waarnemen en op de voorjaarstrek vertoonde er zich een klapekster.
Naarden, 1 September 1950. *G. van Beusekom.*

Ardennenkamp 1950

Het was reeds laat, toen onze autobus, behoedzaam manoeuvrerend langs het prikkeldraad van het smalle landweggetje, een poging waagde om de kampplaats aan de Amblève te bereiken. De poging gelukte en een uur later hadden wij ons geïnstalleerd in het dal, van waaruit wij een prachtig uitzicht hadden op het dal van de Amblève.
De eerste dag behoeven we niet lang naar een excursieterrein te zoeken. Langs het kamp slingert een smal voetpad, dat naar enkele in botanisch opzicht zeer rijke plekjes leidt. Onder de heg met meidoorn, hulst en hondsroos, vinden wij verscheidene aronskelken, opvallend door hun rode bessen. In de wei bloeit op enkele plekken muskuskaasjeskruid (Malva moschata) met zijn grote, lichtrose bloemen en vijfdelige bladen. Veel planten herinneren aan Zuid-Limburg, zoals bosrank (Clematis Vitalba), betonie (Stachys officinalis), marjolein (Origanum vulgare), Fuchs' kruiskruid (Senecio nemorensis ssp Fuchsii), boswederik (Lysimachia nemorum), smalbladige raai (Galeopsis Ladanum ssp angustifolia), knollathyrus (Lathyrus montanus), boshavikskruid (Hieracium sabaudum). Maar al gauw noteren wij drie voor ons uiterst merkwaardige vondsten: boswalstroo (Galium silvaticum), amandelwolfsmelk (Euphorbia amygdaloides) en kransbladige salomonszegel (Polygonatum verticillatum), alle soorten, die Heukels zeer zeldzaam noemt en die maar op een enkel plekje in Nederland groeien: duidelijk voorposten. Op vochtige, beschaduwde plaatsen groeit tussen de stenen veel dubbelloof, een prachtig varentje, dat we ook in onze bossen veel aantreffen. Een muurhagedis zit te zonnen op de kale rotsen, waar hier en daar nog een enkel vingerhoedskruid (Digitalis purpurea) in bloei staat. De meeste hebben al vruchten. Hoger en hoger stijgt het pad. We laten ons van het steile